

Volební cirkus: Jen nemocný optimista je ještě může brát vážně. Křesťanství se prosadilo zázrakem. Potřebuje křesťan volby? Rozumní vědí: Ke změně Božího dopuštění může vést pouze modlitba. Přesto platí, že každý pokus se počítá

protiproud.info/duchovni-svet/7244-volebni-cirkus-jen-nemocny-optimista-je-jeste-muze-brat-vazne-krestanstvi-se-prosadilo-zazrakem-potrebuje-krestan-volby-rozumni-vedi-ke-zmene-bozeho-dopusteni-muze-vest-pouze-modlitba-presto-plati-ze-kazdy-pokus-se-pocita.htm

11. 6. 2023

Tisk článku

[Poslat e-mailem](#)

[Branislav Michalka](#) se ve světle nadcházejících parlamentních voleb na Slovensku zamýšlí nad smyslem a podstatou voleb z hlediska křesťana, a dochází k závěrům, které mohou být inspirativní v Čechách, na Moravě, ve Slezsku a v dalších "regionech" bruselského samoděržaví

Když vznikla koncem 19. století myšlenka tzv. křesťanské demokracie, bylo ještě na školách vzdělávání v oboru dějin na relativně (proti dnešku) vysoké úrovni. Proto je udivující, jak mohla

vůbec v hlavách tehdejších vzdělaných křesťanů vzniknout tak bláznivá myšlenka, jakou je představa, že lidé si vyberou dobrovolně křesťanskou formu politiky a státu - v lidovém hlasování.

Zázrak

Nicméně vznikla. Zda se jí dařilo spíše proto, že byla usilovně živena finančními injekcemi lóžových filantropů, nebo šlo o růst samokvasem je v konečném důsledku jedno. Křesťanům evidentně šmakovala natolik, že se kvůli ní optimisticky rozhodli ignorovat celé své, ale i pohanské dějiny. Zkrátka je nutno konstatovat spolu s postavou ze hry českého polyhistora Járy da Cimrmana Výprava na Severní pól, že: „... jsou chvíle, kdy by se měli optimisté střílet.“

Pokud by totiž nezapomněli, co je ve škole učili, věděli by, že během celé dvoutisícileté "vlády" křesťanství se Kristovo náboženství nikdy nedostalo k moci lidovým hlasováním. Příčiny jsou zřejmé. Křesťanství je totiž věcí individuálního obrácení, ne okamžité masové popularity. Vždyť proč by se pohané dobrovolně a masově rozhodli nasadit si otěže, omezit si veselé živobytí a dát se na pokání? To rozhodně neměli nikdy masově v úmyslu.

Čtěte ZDE: Výkřik na duchovní poušti: Oživme ducha křížových výprav! Evropa přežila díky víře předků. Zrada duchovních autorit a kapitulantský dialog s ďáblem. Vzplanou ještě naše srdce?

Když křesťanství v Římské říši zvítězilo, tvořili jeho vyznavači jen třetinu občanů. A to už tehdy byla církev přečpaná heretiky a různými sektáři a rozhodně nebyla jednotná. Její reálný mocenský potenciál byl tedy velmi malý. Marxističtí historici sice věřili, že křesťanství nakonec zvítězilo, proto, že v rámci dějinného dialektického procesu se stalo náboženstvím lidových mas a nových ekonomických vztahů, avšak s fakty si příliš těžkou hlavu nedělali. Jinak by museli konstatovat cosi velmi nemarxistického, totiž že křesťanství se prosadilo vlastně zázrakem.

Svým pohanským rodákům ho totiž zdárně naordinoval Konstantin Veliký, aniž by se příliš zajímalo o jejich názor. Podle téhož modelu později postupovali všichni panovníci počínaje Chlodovikem I., pokračující Karlem Velikým, sv. Vladimírem a ani náš Pribina, Svatopluk či sv. Štěpán nepředstavují žádné výjimky.

Jak tedy mohli vzdělanci, kteří toto všechno věděli, naletět na průhlednou fintu s lidovým hlasováním?

O víře nelze hlasovat

Motorem křesťansko-demokratického bláznění nemohla být znalost faktů, ani znalost lidské povahy ale pouze optimistická víra v hromadnou změnu lidského chování. A tou byla právě víra v evoluci a pokrok, v neustálé zdokonalování člověka.

Křesťanský demokrat, veza se parním vlakem a sleduje první letadla a auta, aplikoval pokrok v technice na náboženství. Zkrátka mu to tak nějak vycházelo, že pokud se jeho pradědeček vozíval na žebříňáku a on nyní ve vlaku, tak i křesťanské náboženské povědomí lidí z generace jeho pradědečka bylo jakési pomalejší a méně komfortní než to jeho. To se však nyní mělo podle něj změnit díky vyššímu vzdělání a pokroku.

Tak vzniklo něco, co by se dalo nazvat „maritainovským syndromem“: iluze, že zušlechtěné a vzdělané masy, při moderní informovanosti a demokratickém systému i výchově, sáhnou

dobrovolně po křesťanství. Každý normální křesťan by se měl zřejmě stydět citovat Maritainův nejhoupější výrok, neboť dosvědčuje zbytečnost dlouholetého studia a vzdělanosti, tváří v tvář nehynoucí lidské hlouposti. Ale nedá se tomu vyhnout. Zkrátka Maritain řekl, že věří v dobro člověka a v to, že „pokud mu dají vybrat mezi Písem svatým a pornografickým časopisem, vybere si to první“. Když bude mít dost demokratických informací a vzdělání, samozřejmě.

Čtěte ZDE: Současná podoba Církve: Ústav duchovní eutanázie. Proč již není nedobytnou tvrzí? Bloudění pastýřů i stád. Úpadek začal před půl stoletím. Výzva pro všechny křesťany: Braňte a budujte. Jinak své hodnoty neudržíme

Podářilo se

Na základě tohoto přesvědčení začaly vznikat katolické politické strany, jejichž úkolem již nebylo, jako u předchozích křesťanských stran, alespoň brzdit postupující rozklad křesťanské společnosti, když už nebylo sil na zastavení potopy. Hlavní lídři těchto stran totiž vůbec nevěřili, že nějaký rozklad probíhá. Podobně jako později někteří otcové II. vatikánského koncilu byli přesvědčeni, že přichází doba neutuchající expanze a rozkvětu křesťanství, a to zdola a demokraticky.

I dali se do čile práce. A čím více to šlo s křesťanstvím dolů kopcem, tím radostněji se semkli kolem iluze, že právě demokracie je to nejživotodárnější pařeníště pro křesťanství, na kterém se teprve

ukáže celý jeho bohatý a 1900 let nevyužitý potenciál.

Metodu měli a dodnes mají vcelku jednoduchou. Vždy, když jim něco při křesťansko-demokratickém pachtění nevyšlo a celé křesťanství zase konsolidovaně odcházelo o jeden krok hlouběji do květinok, našli okamžitě vysvětlení tohoto nesouladu: chyba není v demokracii a lidu, ale v křesťanství. Třeba z něj trochu ubrat. Pak už to půjde. A šlo. Stále hlouběji a hlouběji pod pelargonie...

A tak zde máme zase ty sladké volby, které mají jako obvykle změnit svět, a přitom demokraticky oslovit lid i křesťanskými hodnotami. Má si opět vybrat mezi Písmem svatým a pornočasopisem.

Samozřejmě, ten pornočasopis je jen symbol. Symbol pohanské společnosti a života. Ale to nic nemění na tom, že si jej pohanská většina vybere.

A co se od nás křesťanů u tohoto volebního candrbálu vlastně chce? Abychom věřili, že když ještě trochu ubereme z křesťanství, tak se to už určitě povede? Nepochybně, ale nesmí tam už z toho křesťanství zůstat nic - a pak pravděpodobně s úžasem přijdeme na to, že vlastně všechny strany jsou křesťanské a že vlastně ona ta společnost je v podstatě celá křesťanská, jen o tom nevíme.

Je křesťanskou tak jaksi neviditelně, spirituálně. No a to je vlastně dobře, že? Protože i andělé jsou neviditelní, a přitom jsou dokonalejší než lidé. Takže zde máme po sto letech usilovné křesťansko-demokratické práce dokonalejší křesťanskou společnost, než byla ta dříve. Podařilo se.

Demokracie byla a je iluze pro manipulované

Ve skutečnosti je každému, alespoň trochu dějin znalému křesťanovi zřejmé, že zde už žádné volby nepomohou. Toto natahování se mezi pohanskými stranami, v němž hrají křesťanští demokraté jen trapný part mrkve pro křesťanského oslíka, by nás v podstatě už nemuselo

příliš trápit. Skutečná rozhodnutí se dějí úplně jinde, než v místních parlamentech. Tam, kde vždy: V odlehlých centrech moci. Tam se tvrdě instaluje pohanství, aniž by se někdo někoho ptal.

Čtěte ZDE: Satan puštěn z řetězu: Šílenství a zloba proti pravdě a rozumu. Bůh má své plány: Pomoc přijde, až utrpení vyvrcholí. Nepřátelé na ústupu, obnova nebeské slávy. Vize Kateřiny Emmerichové se naplňují

A instaluje se úspěšně, protože na rozdíl od křesťanství pohanství masám nesmírně šmakuje a jde k tělesnému duhu. Proto změna tohoto novopohanského režimu zdola určitě nehrozí. Skutečných změn se totiž v dějinách zas až tak moc nestalo. Zdola žádná. Jen kosmetické úpravy.

První podstatnou změnu učinil nedemokraticky Konstantin Velký, a ta určila charakter Evropy až do roku 1516, kdy německá a severská knížata, s osvíceným a obézním anglickým psychopatem přijala rovněž nedemokratický protestantismus. Osvícení panovníci 18. století pak naordinovali lidu lóžové osvícenství, ve kterém Francouzská revoluce hrála už jen roli tečky ve scénáři. Dvě světové války, nedemokraticky a konferencemi dovršily převrat a dílo Boží, provedené skrze Konstantina Velikého, bylo definitivně popřeno. To jsou asi tak všechny události, které přinesly reálnou změnu režimu.

Budou vakcíny na optimismus?

Jakou roli hrají v tomto procesu nastolování a ničení křesťanské moci volby? Žádnou. V prvním případě šlo o Boží vůli. Jeho zásah skrze jednotlivce. Při obratu šlo o Boží dopuštění skrze skupinu podobných činitelů.

Pokud je tedy cílem katolického křesťana návrat křesťanské společnosti, může klidně přestat upínat svůj zrak k takzvaně demokratickým volbám a podobným propagandistickým nesmyslům. Mnohem účinnější je modlit za obrácení nějakého významného prezidenta na katolickou víru, aby se stal novým Konstantinem - tím učiní mnohem více než vhazováním papírů do urny.

Současná moc mu totiž dodá ve volbách iluzi koalice i opozice, stvoří mu i starou Leyenovou, i mladou Meloniovou, odvede jeho hněv do ztracena odtokovými kanálky, o jakých se mu ani nesní, do klidného přístavu oligarchického a globalistického dobrobytu. Když bude třeba, rozezní jeho internacionalismus, naslibuje mu všechno - a samozřejmě nesplní nic. Už při prvním záchvěvu problémů podplatí potenciální reálnou opoziční hrozbu, nebo ji prostě natvrdo zdiskredituje.

Nasadí jí do pelíšku své agenty a ti rozloží celý opoziční kurník, jak jsme to viděli už tolikrát. Ten, kdo věří, že hlasováním dojde k reálné změně režimu, který je dnes ještě centralizovanější, efektivnější a sofistikovanější než ve starém Římě nebo ve starověké Číně, ten může zažádat o plnou invalidní penzi a vyvinutí vakcíny na tlumení záchvatů optimismu.

Vstupte do kabaretu, nebudete litovat!

To však přesto neznamena, že by se měl křesťan zcela vzdát možnosti zúčastnit se volebního candrbálu. Ten mu může poskytnout několik dober: V první řadě, pokud motyka spustí a něco se v centrále špatně doladí, bude se moci bavit nad zuřivostí a prskáním zklamaných milovníků "pokroku". Tedy těch, co jsou na nejnižších příčkách mocenského cirkusu, protože ti skutečně povýšení

provazolezci to zase tak tragicky neberou. Rozhořčené vytí, vyvalené oči, panika a volání na poplach těch, kteří v pokrokové aroganci poučovali národ - jaké by to bylo osvěžující zvlažení obecného progresivního suchopáru!

Čtěte ZDE: Výzva pro celý svět: Jsme Kristovi vojáci na „válečné stezce“. Postavme se satanské tyranii globalistů! Antikrist se děší Panny Marie. Máme zbraň nad všechny zbraně. Archanděli Michaeli, chraň nás v boji proti útokům ďábovým!

Zadruhé, sypání písku do soukolí globalisticko-pohanské mašinerie sice nezastavuje, ale někdy alespoň trochu zpomaluje kroky, které přibližují nevábnou budoucnost plnohodnotného křesťanského otoka. Budoucnost se sice zdá být neodvratná, ale každý žije jen jednou. S vědomím, že jsme udělali vše, co bylo v našich silách (a mnoho toho už nezbylo) pro příští generace, můžeme se, pravděpodobně na rozdíl od nich ještě rok či dva radovat, že nám po dvoře běhají slepice a eurokomisař ještě neposílá policii kontrolovat, zda jsme tento týden schroupali dostatečné množství smažených chroustů.

A to právě proto, že musel vytáhnout kvůli troše neplánovaného písku globální šroubovák, a se skuhráním na otravné dezoláty, se opět trochu pošourat v mechanismu globální mašiny. To ho na chvíli

zaměstná a oko Saurona či jeho lokálního sluhy se bude muset zabývat ozubenými koly a ne naší každodenností. Zkrátka platí sporná deviza z dob socialismu: čím hůře, tím lépe.

No a do třetice představují demokratické volby zábavnou tipovací soutěž a kolosální divadlo lidské shovadilosti, vynikající materiál ke studiu lidské povahy a neutuchající zdroj obveselení. Platíme si ho nedobrovolně, tak proč za ukradené peníze alespoň nekonzumovat trochu státní estrádní zábavy?

Bylo, nebylo?

Takže odpověď na úvodní otázku, zda křesťan potřebuje demokratické volby k životu, zní jednoznačně: Ne. To podstatné - křesťanskou moc ve státě, ani křesťanství jako takové jimi již nepodpoří a ostatní věci potřebné pro život si už možná nějak zaopatří - tak jak tomu bylo na světě vždy. Pokud však může nějak poškodit nastolování a upevňování pohanského tyranského režimu, je třeba toho využít.

Navíc je sporné, dokdy ještě lidová volební zábava bude pro systém vůbec zapotřebí. Všechno nasvědčuje tomu, že i pánové jsou z ní už trošku unavení. Po jejím zrušení nám zůstane jen vzpomínka a jaká to bude radost, když vnoučátkům na kolenou bude dědeček vyprávět báje a legendy o hrdinských soudruzích Matovičovi, Hegerovi, Hlinovi, Majerském a Nad'ovi, křesťanech zakalených bojem v demokratických volbách.

Jejich očka budou zářit, poté vyběhnou na společný dvůr v ekologické vesnici-buňce a budou si hrát na dávné křesťanské demokratické a volební bohatýry.

Dobrou noc, děti.

Zdroj.

QP 7472813001/5500

**Obohatil Vás tento článek?
Chcete, aby Protiproud žil?
Kolik? To je na Vás. Děkujeme.**

QR Platba

**Údaje pro platby ze zahraničí:
IBAN: CZ485500000007472813001 SWIFT: RZBCCZPP**

[na hlavní stranu](#)

Tagy článku
